

DOS ARBRES

Com dos arbres vora el camí de l'abisme hem vist passar, immutables, dues ànimes . Jo, la mare, i tu, l'amic. No van escoltar les nostres paraules (“ quedeu-vos una mica més”). No van aturar-se sota la nostra ombra, com els demanàrem. No van mirar-nos. Orfes de llum, respirem per les fulles record de dues tardes que ens omplen les branques.

1. Tarda d'estiu. Barcelona.

Has arribat de París al migdia. L'amic ha ingressat a l'hospital. El tumor al cap s'ha reproduït. Podràs veure'l una hora. La seva parella , ara increïblement propera, ha donat el teu nom a Secretaria perquè puguis passar sense problemes. Et costa respirar abans d'obrir la porta. Decideixes posar-te la cuirassa de cavaller valent, i entrar somrient. Amb les llàgrimes a la butxaca. L'abrades, i recordes aquells dies passejant pel barri, i les paelles a la platja de Badalona amb la colla. Li parles de les teves obres, i li fas un dibuix d'un cor. Cada dia en faràs un. Durant 9 mesos. Et mira amb tendresa i us feu una foto. Per no oblidar. L'ajudes a menjar. L'ompliràs de bombons cada vegada que vindràs. I tu, de tristesa infinita per no poder derrotar el drac de la seva malaltia. Mà sobre mà, vida sobre vida. Els últims dies dorm molt. Els últims dies plores molt. Decideixes fer-li un llibre i una exposició. Amb la veu trencada em parles del seu adéu, abraçats.

Sé com et sents. Avancem descalços per un camí ple de pedres que ens fan sagnar els peus. El dolor es fa boira i no veiem res. De tant en tant cridem “HOLA”, el nostre mot secret, i la veu, oasi esperat, ens guia en la travessia del desert.

2. Tarda de primavera. La Bisbal.

Passo a veure els pares, que viuen amb ma germana. La casa és gran i acollidora. La mare hi és feliç. Demà marxaran a casa seva, just al costat. Al mig hi ha un jardí ple de flors de tots colors que el pare rega cada dia i la mare mira des de la finestra. Fa vuit anys del primer ictus. 8 anys d'oblits i silencis que no sé què amaguen, de perdre el fil i no poder sortir del laberint. D'una pregunta repetida (“que saps res de les nenes?”), de mirades fondes i fosques, de moviments lents. De becaines al sofà, de somriures quan em veu. Lílith, no Eva.

-”Mare, amb aquestes armes no puc guanyar el combat.

-Només falta que t'ho creguis.”

La teva resposta era una agulla que feia petar el globus de la meva por, i desapareixia com per art de màgia. En quedava algun tros escampat per terra. Però l'escombra de la confiança el recollia.

A les vuit, el sopar. Junts, com sempre. “Que bé que estem!”. L'últim. Després la son. I l'ictus, altra vegada. Ambulància. Urgències. Agafar-te la mà, mirar-te i escoltar com respiraves.. Resar. Le. Les paraules del metge. Esperar 24 hores. Sempre al costat. Dir-te com ens hem estimat i que cuidaríem el pare. Fer-te un petó de comiat al front i tu, de cop Blancaneus, vas obrir els ulls. Cuques de llum que brillaven. No sabia que eren tan blaus. Et buscaré sempre al cel i al mar. No sé què volies explicar-me. Vaig sentir que m'estimaves. Encara ho sento ara. Quina sort, d'haver-te trobat!

En sortir de l'habitació perquè pogués entrar ma germana (normativa Covid) vas moure dos dits de la mà dreta. El comiat. Van passar 6 dies i sis nits. Et vaig fer més petons, però , protagonista d'un altre conte, no vaig poder desfer l'encanteri. De cop , vas deixar de respirar. I la melodia de la teva vida es va acabar. En guardo les notes gravades al meu cor.

I ara ja no et tinc. Tinc un cirerer que no fa cireres i una gallina que no pon cap ou. I molt de temps per enyorar-te i moltes ganes de fugir d'aquí. Oreneta amb les ales cansades.

Cal, però, continuar dempeus vora el camí. Arbres fins a la fi.

-----Heidi-----

Pseudònim : Heidi